

A halál

A halál még most is úgy él az átlagemberek képzeletében, mint a létezés elkerülhetetlen és visszavonhatatlan befejezése. Ezért az emberek természetesen félnek a haláltól, és a halált valami nagyon rossz, természetellenes dolognak tartják. Ebben persze van némi igazság, mert egy ismerős vagy hozzátartozó elvesztése nyilvánvalóan nem örömteli esemény. Ha azonban megismerjük a halál folyamatát és későbbiekben az okait, akkor az egész jelenség remélhetőleg sokkal természetesebbé és elfogadhatóbbá válhat mindenki számára.

Mint már az előzőekből is kiderült, az élet nem függ a fizikai létezésétől, így a halál sem jelenti létezésünk végét, „csupán” eddigi fizikai életünk fejeződik be általa. A halál beálltakor tulajdonképpen nem történik más, mint az, hogy az ember lelke létformát változtat. Az anyagi létformából visszakerül a szellemi vagy más néven a nem anyagi létformába. A hozzátartozóknak nem kell bánkódniuk az elhunyt miatt, mert a lélek a halál beálltakor nem szűnik meg létezni, hanem hazatér... Új feladatok és a Mindenség vár majd rá, hasonlóan ahhoz, amikor diákként új iskolába vagy új évfolyamba kerülünk.

Ha valamelyest tudományos igényű és ésszerű magyarázattal szeretnénk a halál folyamatát szemléltetni, akkor képzeljük el, hogy az anyagi világ a nem anyagi valósághoz képest egy óriásira felfújódott, felnagyított, de mozgásában, rezgésében lelassított látszatvalóság. A lélek ebben a látszatvalóságban létező testhez kapcsolódik úgy, hogy a test elektromos rendszere mintegy kifeszíti és "fogyul ejti" őt, jelentősen csökkentve ezáltal az energiáját. A halálélménykor ez a kapcsolat megszűnik, a lélek így fokozatosan visszanyeri eredeti alakját, "összezsugorodik", de mivel a testi érzékszerveivel már nem tart fenn kapcsolatot, ezért egészen addig, amíg vissza nem tért saját valóságába egy számára már ingermentes, anyagi környezetben halad keresztül, ami elsősorban sötétséget, másodsorban a zuhanás élményét kelti. A halál folyamata lényegében úgy működik, mint egy szűrő, amely az anyagi dolgokat elválasztja a szellemi formáktól. A test nélküli lélek az anyagi világon való áthaladás során fokozatosan visszanyeri teljes érzékelését, és az ingermentes sötét alagút végén visszatér a szellemi létformába.

Egy kevésbé elvont élővilágból vett hasonlat szerint a halál folyamatát a hernyó bebábozódásához is lehetne hasonlítani, mert ugyanúgy, mint a hernyó a bebábozódás során, a halál beálltakor az ember is leveti régi megjelenési formáját, elszakad a fizikai testétől és átkelve a két létforma határán egy új, az előzőtől teljesen különböző alakot öltve folytatja tovább a létezését.

A halál a valóságban úgy zajlik le, hogy az ember a halál beálltakor szinte szó szerint kiszáll, kiemelkedik a testéből, és függőleges irányban elkezd egy fal nélküli fekete alagútban zuhanni felfelé. Ez a „zuhanni felfelé” szókapcsolat természetesen nem képzavar, hanem annak a valóságos érzésnek a leírása, amely egyértelműen a zuhanásra hasonlít. A mozgás iránya viszont nem lefelé, hanem határozottan függőlegesen felfelé megy végbe. A zuhanás közben az alagútban teljes sötétség van, ami a soha nem tapasztalt ismeretlen érzés hatását tovább fokozva az emberben rémületet válthat ki. Ezt az érzést ellensúlyozza, hogy az alagút végén hamarosan fény tűnik fel és ezzel együtt

semmihez sem fogható melegség lesz érezhető. A fény és a meleg hatására az ember lelke megnyugszik, és mire a lélek kiér az alagútból, határtalan békesség lesz rajta úrrá. Az alagutat elhagyva minden vakítóan fehér fényben úszik, s bár nem bántó a nagy világosság, mégis furcsán érzi magát az ember annak az útnak a végén, amelyet halálnak neveznek. Akinek volt része benne a Földön, az tudja, hogy a melegség, amit ekkor áthatóan érezni lehet, nem más, mint a szeretet melege. Az ember tulajdonképpen ekkor döbben rá, hogy nem halt meg, és élete más módon ugyan, de tovább folytatódik.

Testen kívüli élményt az emberek az esetek legnagyobb többségében akkor élnek át, amikor az érintettek baleset vagy műtét közben a klinikai halál állapotába kerülnek, azaz több másodpercre leáll a szívverésük. Ekkor szinte mindenki meglepődve azt tapasztalja, hogy lassan elkezd kiemelkedni a testéből. Aztán általában néhány méteres magasságából szemléli, ahogy teste a földön fekvé maradá, és az orvosok megpróbálják újraéleszteni. Látja környezetét, hallja a párbeszédet, a legmeglepőbb azonban az, hogy ha lenéz a földre, ott saját magát látja feküdni! A legtöbb embernél ez az élmény a szellemi ébredés pillanata. Ugyanis látja saját testét, de tudja, hogy ő nem azonos azzal a biológiai testtel, amiről egész életében azt hitte, hogy az ő, saját maga. Testen kívüli állapotban a lélek még kapcsolódik az anyagi testéhez, azaz az anyagi valóságban marad. A halálélménye annyiból másabb ennél, hogy a halál pillanatában a lélek testhez való kötődése azonnal és teljesen megszűnik, így a lélek a fentebb vázolt módon visszaalakul eredeti formájába. Ahhoz, hogy ismét a fizikai testéhez kötődhessen, külső, nem az anyagi valóságból származó engedélyre van szüksége...

A halálból visszatért emberek tapasztalatai a világ minden részén megegyeznek. Beszámolóik ugyanazokat az elemeket tartalmazzák, bármely földrészen jegyezzék is le azokat. Azok az emberek, akiknek ilyen élményük volt, kivétel nélkül pozitív irányban változtak meg. Számukra egyértelművé vált, hogy a fizikai valóságon túl létezik egy nem anyagi valóság, amely a lélek természetes otthona.

A halálélmény és ezzel együtt a nem anyagi létezés megtapasztalása gyökeresen megváltoztatja az ember addigi életét, világnézetét, felfogását, értékrendjét. A halál ezért joggal nevezhető a leghatásosabb tanítónak. A téves úton haladó embert valóságos Pál-fordulással a jó útra, a jó úton haladót pedig a még jobbra tereli. Persze a halál átélése és lelki feldolgozása korántsem egyszerű feladat, sőt, a legnehezebb dolog, amivel az ember élete folyamán találkozhat. A halál ugyanis azáltal változtatja meg az ember személyiségét, hogy felébreszti az ember sok esetben szunnyadó lelkiismeretét, igazságérzetét, és megszünteti önzőségét. A halál egy új, magasabb értékrendet alakít ki a visszatért emberekben. Ennek az új értékrendnek a legfontosabb részévé a szeretet, az emberi kapcsolatok válnak. Ezért aztán a halált átéltek emberek nem ritkán drámai változásokon mennek keresztül. Mivel a legtöbb ember élete során önszántából vagy a környezete hatására valamilyen szerepet játszik és ennek során szép lassan elveszíti a saját énjét, a halál átélésével ez a szerepjátszás értelmetlenné és nevetségessé válik. Sőt, éppen ezért, sokak számára az addigi életük, emberi kapcsolataik is sekélyessé és értéktelenné minősülnek és többé már nem képesek vagy nem is akarják fenntartani azokat. Ezek az emberek egész egyszerűen elveszthetik kötődésüket a világhoz, kicsúszhat a talaj a lábuk alól, és mivel ezt nem tudják feldolgozni, még az öngyilkosság is megfordul a fejükben. Egy régi

bölcsesség szerint, ha négy ember megtudja az igazságot, akkor a négy közül egy öngyilkos lesz, egy megőrül, egy remetének áll, és csak egy tudja elviselni azt. A valóságban ez az arány persze nem ennyire kedvező...

Mivel a halálélmény egy nem mindennapi, nagyon személyes tapasztalás, ezért aztán a halált átélt emberek, ezt nem is igen tudják környezetükkel megbeszélni, így az élmény lelki teherré válhat. Némileg segíthet az élmény feldolgozásában más, hasonló sorsú emberekkel való beszélgetés, de az élmény elmondása, kibeszélése csak részleges megoldás. A halálélménynek ugyanis van egy nagyon lényeges következménye:

A megvilágosodás

Bár a megvilágosodás alatt a legtöbb ember valamiféle vallásos beavatást, valamilyen titokzatos és misztikus szertartást ért, a megvilágosodás valójában nem más, mint saját magunk halálának az átélése. A megvilágosodás tehát nem valamiféle jelképes kifejezés, hanem szó szerinti tapasztalás. Az az ember, aki átkel a halál alagútján, valóban megvilágosodik, azaz meglátja a nem anyagi valóság örök világosságát, és belépve ebbe a fénybe, szó szerint megvilágosodik. Ugyanakkor az esetenkénti pár perces halálélmény a megvilágosodásnak csak a kezdeti, de mindenképpen leglényegesebb gyakorlati szakasza, mely során az ember megdönthetetlen bizonyosságot kap a halál utáni élet létezéséről, az öröklétről.

A megvilágosodásnak azonban van egy másik, a halálélménynél sokkal tovább tartó, szellemi tevékenységet igénylő tanulási szakasza. Ebben az ember olyan ismeretekre tesz szert, melyek segítségével meg tudja érteni, és fel tudja dolgozni az átélt élményeket. Ez a tanulási időszak a legtöbb érintett ember számára nagyon lényeges, mert csak ennek segítségével tudják magukat újra elhelyezni a világban, újra beilleszkedni, és hasznos tagjává válni a társadalomnak. Annak a társadalomnak, amely az élmények után már korántsem olyan jó és elfogadható, mint amilyenek korábban tűnt. A megvilágosodás folyamata tehát valójában két részből áll: egy valóságos fizikai élményből és az ehhez kapcsolódó tanulási folyamatból. Ez a könyv megpróbál azoknak az ismereteknek az összefoglalása lenni, amelyek segítségével ez a szellemi folyamat sokak számára megvalósulhat és meggyorsulhat.

Az eddigi ismeretekről többen olvashattak már, hiszen sok könyv jelent meg a reinkarnációról, a halál közeli élményekről, a szellemvilágról, a világ fizikai felépítéséről, stb. Újdonságot csupán az értelmezés módjában lehetett felfedezni. Bár nem volt egyszerű, de szándékosan úgy kellett ismertetni bizonyos dolgokat, hogy nem lehetett kitérni azok igazi hátterére. Az összefüggések magyarázatai ugyanis olyan mélyebben megválaszolható kérdéseket vetnek fel, amelyek mindig úgy kezdődnek, hogy miért? Ahhoz pedig, hogy megértsük a „miért?”-ekre adható válaszokat, tisztában kell lennünk először is azzal, hogy a világ, amelyben élünk a valóságnak csupán egy korlátozott megjelenési formája. A bevezetőben idézett színházi hasonlat szerint, a körülöttünk lévő anyagi világ nem más, mint díszlet csupán, és a test, amelyben élünk, és amelyről azt hisszük, hogy az saját magunk, nem más, mint egy átmeneti jelmez, amely lehetővé teszi lelki fejlettségünkhöz megfelelő anyagi megjelenésünket. /Részlet a Tudás könyvéből/